

Sygn. Akt. I C 2185/13

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Ogińska-Łągiewka

Protokolant: Dominika Smolska

Po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 marca 2014 roku

sprawy z powództwa A. G.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda A. G. kwotę 4354,00 (cztery tysiące trzysta pięćdziesiąt cztery) złote z ustawowymi odsetkami od dnia 18 maja 2013 roku do dnia zapłaty;

II. umarza postępowanie w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda A. G. kwotę 1395,00 (tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. nakazuje Kasie Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia wypłacenie powodowi A. G. kwoty 233,59 (dwieście trzydzieści trzy 59/100) złotych tytułem zwrotu niewykorzystanej zaliczki na biegłego.

Sygn. akt I C 2185/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 08.07.2013 r. A. G. wniósł przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 5.100,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18.05.2013 r. do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzona przez niego kwota wynika z zawartej umowy odpowiedzialności cywilnej pomiędzy sprawcą szkody w jego pojeździe, a (...) S.A. w W. i stanowi różnicę pomiędzy wartością samochodu z 29 kwietnia 2013 r. a kwotą przyznaną przez (...) S.A., tj. kwotą 13.800,00 zł powiększoną o kwotę 3000,00 zł wynikającą ze sprzedaży wraku pojazdu.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. wniósł oddalenie powództwa w całości, a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym zastępstwa procesowego

Na rozprawie w dniu 17 marca 2014 r. powód zmodyfikował swoje stanowisko i cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia o kwotę 746 zł, na którą składały się kwestionowane przez pozwanego pozycje i różnica wynikająca z opinii biegłego i poparł powództwo co do kwoty 4354 zł.

Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. G. był właścicielem samochodu osobowego marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

W dniu 29.04.2013 r. przedmiotowy pojazd został uszkodzony na skutek kolizji drogowej, mającej miejsce na 382,9 km drogi krajowej K-3 relacji L. - L. spowodowanej przez kierującego samochodem marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca kolizji, na prostym odcinku drogi, z nieustalonych przyczyn, w sposób łagodny zjechał na przeciwną stronę drogi gdzie uderzył czołowo w prawidłowo jadący z przeciwnego kierunku samochód osobowy marki S. (...) nr rej. (...) kierowany przez S. G.. Pojazd sprawcy zdarzenia ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. z siedzibą w W., gdzie poszkodowany zgłosił szkodę.

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pismem z dnia 17.05.2013 r. ubezpieczyciel poinformował poszkodowanego o przyznaniu na jego rzecz odszkodowania w wysokości 13.800,00 zł. Jednocześnie poinformował powoda, iż na podstawie oględzin uszkodzonego pojazdu oraz wyliczenia kosztów jego naprawy ustalono, że przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku jest ekonomicznie nieuzasadnione, gdyż przewidywane koszty naprawy pojazdu przekraczają jego wartość. Dodatkowo pozwany w swoim piśmie wskazał ofertę kupna wraku pojazdu za kwotę 3.000 zł.

Postanowieniem z dnia 20.11.2013 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i wyceny pojazdów na okoliczność ustalenia wartości rynkowej pojazdu marki S. (...) nr rejestracyjny (...) (2.0 (...), H.) przed wypadkiem z dnia 29 kwietnia 2013 roku;

Przedmiotowa opinia została sporządzona zgodnie z treścią postanowienia. W opinii tej biegły sądowy M. Z. stwierdził, że wartość rynkowej pojazdu marki S. (...) nr rejestracyjny (...) przed wypadkiem z dnia 29.04.2013 r. wynosiła 21400 złotych brutto

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o załączone do akt niniejszej sprawy, a wskazane wyżej dokumenty oraz na podstawie opinii biegłego sądowego. Sąd dał wiarę zgromadzonym w sprawie dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego nie nasuwa żadnych wątpliwości. W ocenie Sądu również opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego, rekonstrukcji wypadków, kosztorysowania i wyceny pojazdów zasługuje na uwzględnienie. Opinia ta została sporządzona rzetelnie i dokładnie, zaś wnioski wysnute zostały zgodnie z wiedzą specjalną, jaką legitymuje się biegły. Udziela ona wyczerpujących odpowiedzi na zadane pytania, jest spójna, logiczna i pozbawiona nieścisłości. Nie zachodzą przy tym żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy, kompetencji, doświadczenia czy też bezstronności sporządzającego ją biegłego. Ponadto powód ograniczył żądanie pozwu o kwotę kwestionowaną w opinii biegłego.

Oceniając wyżej wymieniony materiał dowodowy Sąd uznał, że jest on wystarczający do tego, ażeby rozstrzygnąć niniejszą sprawę.

Sąd zważył co następuje.

Powództwo, jako zasadne podlegało uwzględnieniu w całości.

Zgodnie z treścią przepisu art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Stosownie zaś do treści przepisu art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Z kolei zgodnie z przepisem art. 822 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

Poza powyższym unormowaniem problematyka umów odpowiedzialności cywilnej uregulowana jest w przepisach szczególnych, tj. w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Stosownie do przepisu art. 34 ust. 1 te same ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem tym objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która, kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrzuciła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy).

W niniejszej sprawie bezspornym pozostawało, iż powód w wyniku kolizji z dnia 29.04.2013 r. poniósł szkodę – uszkodzeniu uległ należący do niego pojazd marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Wątpliwości nie ulegało również, że pozwany, ubezpieczając sprawcę szkody od odpowiedzialności cywilnej ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą z tego tytułu. Kwestią sporną w toku postępowania pozostawała natomiast wysokość odszkodowania należnego powodowi. W ocenie powoda ustalona przez ubezpieczyciela wartość pojazdu na kwotę 16.800,00 zł jest zaniżona o dochodzoną kwotę.

W kontekście powyższego Sąd zważył, że w obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c., a zakład ubezpieczeń z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawcy posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 k.c.). Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 k.c.). Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania winien wypłacić odszkodowanie w pełnej wysokości, tj. odpowiadającej rozmiarom wyrządzonej szkody. Poszkodowany może zatem domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (zakładu ubezpieczeń) odszkodowania obejmującego w przypadku jego kasacji wartości pojazdu pomniejszonej o kwotę zakupu pojazdu przeznaczonego do kasacji.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż wystąpienie szkody całkowitej było w niniejszej sprawie niesporne. Kwestią sporną była wartość uszkodzonego pojazdu w dniu 29 kwietnia 2013r.

Decydujące więc znaczenie w kwestii należnego powodowi odszkodowania miała opinia pisemna biegłego sądowego, która pozwoliła w sposób nie budzący żadnych wątpliwości odpowiedzieć na kluczowe dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pytanie. Biegły sądowy M. Z. w sporządzonej opinii z 3 lutego 2014 r. określił wartość samochodu S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na dzień 29 kwietnia 2013 r. na kwotę 21.400,00 zł. łącznie z VAT.

W piśmie z dnia 20.02.2014 r. pozwany zgłosił zastrzeżenia do opinii biegłego w przedmiocie wyposażenia dodatkowego, co zdaniem pozwanego zawiązyło wartość pojazdu o 246,00 zł.

W odpowiedzi na pismo (...) S.A. z dnia 20.02.2014 r. powód zmodyfikował swoje stanowisko i cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia o kwotę 746 zł, na którą składały się kwestionowane przez pozwanego pozycje i różnica wynikająca z opinii biegłego i poparł powództwo co do kwoty 4354 zł.

Zdaniem Sądu, wobec powyższego, zasadne było przyjęcie, że wartość uszkodzonego pojazdu na dzień 29 kwietnia 2013 r. była wynosiła 21.400,00 zł minus 135,00 zł minus 111,00 zł. tj. 21.154,00 zł. W tej sytuacji rozliczenie szkody podlegało na zasadach jak dla szkody całkowitej, czyli odszkodowanie ustalone winno być według wysokości wartości pojazdu na dzień wypadku pomniejszonej o wartość pozostałości. Zatem od wartości pojazdu ustalonej na dzień 29 kwietnia 2013 r. w wysokości 21.154,00 zł. należało odjąć wartość pozostałości w kwocie 3.000 zł. oraz kwotę odszkodowania już wypłaconego powodowi tj. 13800,00 zł. co daje kwotę 4354,00 zł

Co zaś się tyczy odsetek, to zgodnie z treścią art. 481 k.c. jeśli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby

opóźnienie było następstwem za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W niniejszej sprawie pozwany ustalił odszkodowanie należne powodowi decyzją z dnia 17 maja 2013 r. W ocenie Sądu pozwany powinien zatem w tym dniu prawidłowo określić wartość odszkodowania.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 100 k.p.c., wobec częściowego jedynie uwzględnienia powództwa. Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu wyrażoną w art. 100 k.p.c. każda ze stron ponosi koszty procesu w takim stopniu, w jakim przegrała sprawę. Sąd rozliczył zatem koszty procesu, ustalając zasadę, że powódka wygrała niniejsze postępowanie w 85 %, zaś pozwany w 15 %.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron